

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Bc. I. K.**,
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČ 00164801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. MZP/2020/430/863,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí (dále jen „ministr“) ze dne 17. 2. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

MZP/2020/430/863 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým ministr zamítl její rozklad a potvrdil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí jako správního orgánu I. stupně (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 9. 2020, č. j. MZP/2020/500/1792 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 100 odst. 6 správního řádu zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení o přestupku ukončeného rozhodnutím žalovaného jako správního orgánu II. stupně ze dne 7. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/268. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě stručně shrnula průběh řízení o přestupku a řízení o povolení obnovy. Následně k napadenému rozhodnutí uvedla, že ministr zopakoval nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí a nereagoval na argumentaci žalobkyně uvedenou v rozkladu. V podstatě jen rekapituloval průběh řízení, a pak zopakoval argumentaci žalovaného. Žalované rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné, když z něj nelze poznat, proč ministr považuje argumentaci žalobkyně za nesprávnou.
3. Žalobkyně dále namítla, že ministr se na str. 3 napadeného rozhodnutí odvolává na zásadu materiální publicity, na konstitutivní účinky zápisu a na zásadu legality, zásadu speciality a zásadu intabulace, avšak ministr pomíjí, že uvedené zásady se vztahují k zapisovaným věcným právům k nemovitostem, nikoli však k informativním údajům jako je druh pozemku. Druh pozemku se v katastru nezapisuje ani vkladem a ani záznamem, a proto se na něj nevztahují zásady vztahující se na skutečnosti zapisované vkladem či záznamem. Ke změně druhu pozemku dochází na základě jiných skutečností a právní účinky takové změny nejsou vázány na jejich poznamenání v katastru nemovitostí. Jednoznačně tak plyne, že samotný údaj v katastru nemovitostí (uvedení druhu pozemků jako lesních) neprokazuje, že se jedná o lesní pozemky. Zápisy v katastru lze zpochybnit a to právě žalobkyně učinila předloženými doklady, které podle jejího přesvědčení prokazují, že v roce 1985 nedošlo ke změně využití předmětných pozemků na lesní. Skutečnost, zda se jedná doopravdy o lesní pozemky, musí být zjištěna podle skutečnosti, jejich reálného využití, nikoli jen podle zpochybněného zápisu v katastru. To, že ministr (a před ním žalovaný) neprovedl toto zjišťování, je důsledek vadného právního posouzení věci, které má za následek rozhodnutí bez zjištění stavu věci.
4. Žalobkyně dále uvedla, že ze skutečnosti, že dopis Pozemkového fondu ČR ze dne 9. 2. 2006 byl adresován též žalobkyni, vyplývá jen to, že tento dopis byl žalobkyni znám již dříve v minulosti, nelze z toho však usuzovat nic o povědomosti žalobkyně o dalších k žádosti doložených dokumentech. Žalobkyně v rozkladu uvedla: „*Skutečnost, že z některých listin ve spisu [míněn dopis Pozemkového fondu ČR] lze předpokládat, že je žadatelka znala dříve, ještě neznamená, že tuto vědomost lze vztáhnout i na všechny ostatní listiny (jako zde rozhodnutí a geometrický plán z roku 1985). Tvrzení MŽP o nesplnění subjektivní lhůty je tak neodůvodněná domněnka, která ani nijak nevyplývá z podkladů.*“ Ministr nijak nereagoval na tuto argumentaci a stejně jako žalovaný zopakoval tvrzení týkající se dopisu Pozemkového fondu, a to s nevyřčenou implikací, že se pak stejný závěr vztahuje i na zbylé dokumenty přiložené k žádosti. Ministr pak uvádí: „*Z tohoto dopisu též vyplývá, že odvolatel už v roce 2006 zajišťoval potřebné dokumenty pro správní řízení, ve kterém odvolatel požadoval změnu využití příslušných pozemků z lesních na zemědělsky obhospodařované.*“ Opět to vypadá jako nevyřčená implikace, že ze skutečnosti, že se žalobkyně již delší dobu snaží o uvedení zápisu druhu pozemku v katastru do souladu se skutečností, vyplývá, že žalobkyně proto

už musela v minulosti získat všechny k pozemku vztahující se dokumenty. To je však nesprávná a ničím nepodložená úvaha. Správní orgány rezignovaly na zjištění běhu subjektivní lhůty a jen na základě nevyřčených dojmů a bez jakýchkoli důkazů prohlašují, že žalobkyně musela znát všechny dokumenty.

5. Žalobkyně dále uvedla, že ministr v napadeném rozhodnutí odkazuje na stejné mapy jako žalovaný, avšak nijak nereaguje na argumentaci uvedenou v rozkladu napadající, že vyjmenované mapy nebyly součástí spisu. Žalované rozhodnutí je v této části jen částečným přepisem bez jakékoli reakce a vyvrácení argumentace obsažené v rozkladu. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a stejně jako prvostupňové rozhodnutí je založeno na podkladech, které však nejsou součástí spisu, žalobkyně tak nemohla ověřit jejich obsah, věrohodnost a vyjádřit se k nim. Ministr se též nevypořádal s printscreenem mapy z portálu geoportal.cuzk.cz, na kterém nejsou předmětné pozemky zobrazeny jako lesní.
6. Ministr dále tvrdí, že z geometrického plánu z roku 1985 vyplývá, že se nejedná o zemědělské pozemky. Ministr však neuvádí žádné úvahy, které by osvětlovaly, jak při zkoumání uvedeného geometrického plánu dospěl ke svému závěru. Žalobkyně přitom již v žádosti o obnovu uvedla konkrétní argumenty ukazující, že z uvedeného geometrického plánu vyplývá, že se nejednalo o lesní pozemky. Správní orgány však odbyly tuto argumentaci jen holým, nijak neodůvodněným tvrzením. Předložený geometrický plán č. 2246020-473/84 je přitom podkladem, který odůvodňuje jiné posouzení věci. Ukazuje na to, že předmětné pozemky nebyly v roce 1985 změněny na lesní a že tedy „oprava v katastru“ (provedená v roce 2010) odvolávající se na rozhodnutí z roku 1985 (a tedy na geometrický plán z roku 1985) byla provedena nesprávně. Jestliže se nejedná o lesní pozemky, nemohlo být ani vedeno sankční řízení podle lesního zákona pro způsob jejich užívání. Stejně tak na jiné využití pozemků ukazuje i předložené srovnávací sestavení parcel. Podle žalobkyně tak byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Ministrův odkaz na lesní hospodářský plán je lichý, neboť při jeho tvorbě vycházel zpracovatel z vadného zápisu v katastru nemovitostí.
7. Konečně ministr argumentuje, že žalobkyně v jiných správních řízeních požaduje změnu využití předmětných pozemků. Dle žalobkyně se však jedná o nepatřičnou argumentaci, u které ani není jasné, co z uvedené skutečnosti ministr vlastně dovozuje. Kdyby tím chtěl ministr podpořit svou smyšlenku, že žalobkyně musela již dříve v minulosti získat všechny existující podklady, pak se předně jedná o logický lapsus (z toho, že se vede jiné řízení, nevyplývá skutečnost znalosti konkrétního dokumentu) a za druhé, jedná se o nedokončenou úvahu, nedokončené dokazování. Aby ministr prokázal znalost určitých dokumentů, musel by si vyžádat minimálně soupis obsahu spisu, nebo se na dané dokumenty výslovně správního orgánu dotázat. Kdyby tím chtěl ministr ukázat, že „žalobkyně ví, že se jedná o lesní pozemky“, pak to nemá žádný vliv na posouzení, o jaké pozemky se ve skutečnosti jedná, a to právě proto, že objektivní stav pozemků nemusí odpovídat vadnému zápisu v katastru nemovitostí. Žalobkyně vede uvedená řízení právě z důvodu, aby odstranila vadný zápis v katastru nemovitostí. To, že se žalobkyně snaží dát do souladu formální zařazení pozemků do souladu se skutečností, jí pak nemůže být k tíži.

Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že pro ukončené přestupkové řízení je stěžejní, jak byl předmětný pozemek evidován a jak se na něm hospodařilo v době spáchání přestupku, nikoliv jakým způsobem byla provedena změna na druhu dotčeného pozemku v evidenci. Žalovaný poukázal na historické mapy, ze kterých je patrné, že dotčené pozemky byly i v minulosti označovány jako lesní pozemky. Skutečnost, že se na dotčeném pozemku nenachází lesní porost, neznamená, že se nemůže jednat o lesní pozemek. Dotčený pozemek je součástí tzv. bezlesí, které postupně přechází ve vzrostlý les, který se mimo jiné nachází v přírodním parku Modřanská rokle-Cholupice. Vzhledem k uvedenému je potřeba chápat dotčený pozemek (bezlesí) a vzrostlý les severně od dotčeného pozemku jako funkčně propojený celek, který vytváří ekologicky stabilní les s vysokou rezistencí a resiliencí. Dotčená lokalita je pevně spojena s funkcí lesa jako ekologicky stabilního a v ideálním případě diverzifikovaného ekosystému s plochami bezlesí, s plochami ekotonálními, které vytvářejí lokality s řídkým porostem. Z uvedeného tak vyplývá, že dotčený pozemek ve spojení s navazujícími lesními porosty vytváří stabilní a různorodý ekosystém. Dle žalovaného předložené podklady ze strany žalobkyně tedy neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování o přestupku (dotčený pozemek je dále evidován jako lesní pozemek), a proto žalovaný podanou žádost o obnovu řízení dle ust. § 100 odst. 6 správního řádu zamítl.

Průběh řízení před správními orgány

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 7. 8. 2020 obdržel žalovaný žádost žalobkyně o obnovu správního řízení ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/268. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha ze dne 23. 1. 2017, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1512911.004/16/PDS, a to tím způsobem, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 72 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobkyně dopustila tím, že na lesní pozemek p. č. X, k. ú. M., během jarního období roku 2015 do dne provedení kontroly 13. 10. 2015 nelegálně umístila materiál z výkopových prací o mocnosti až 1m a plošném záboru lesního pozemku 500 m². Dále na lesním pozemku p. č. X, k. ú. M., umístila materiál z výkopových prací o plošném záboru lesního pozemku 45 m².
11. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobkyně o obnovu správního řízení zamítnuta. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad. Napadeným rozhodnutím ministr rozklad žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předně stručně shrnul průběh správního řízení. Následně odkázal na ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o lesích“) a uvedl, že pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou jako způsob ochrany pozemku jednoznačně seznatelné z katastru nemovitostí, a to v rámci zachování jednoty a srozumitelnosti právního řádu a jistoty vlastníků i správních úřadů. K tomu uvedl, že vedení katastru nemovitostí se řídí mimo jiné zásadou materiální publicity - vede k dobré víře v zápisy katastru, a každý, kdo nahlíží do katastru, má za to, že údaje uvedené v katastru jsou úplné, pravdivé a správné. Pravdivost a úplnost údajů zapsaných v katastru lze zajistit jen tak, že ten, kdo chce mít

právo k nemovité věci, si je nechá zapsat. Zapsané právo existuje a zároveň co zapsáno není, to neexistuje. Katastr nemovitostí je řízen dle zásady dobré víry, zásady legality, zásady speciality a zásady intabulace.

12. Dále ministr konstatoval, že z § 1 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. To znamená, že pro řízení o přestupku je nepodstatné, jak byly předmětné pozemky historicky označovány, ale je zásadní, jak byly evidovány v době spáchání přestupku.
13. K ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu ministr konstatoval, že během správního řízení nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení. Pokud žalobkyně poukázala na možnost, že dotčené pozemky nelze považovat za lesní půdu, pak toto tvrzení žalobkyně žalovaný správně vyvrátil s odkazem na historické mapy. Nicméně tato otázka je nadbytečná. Podstatná je ta skutečnost, že v době rozhodování o přestupku byly předmětné pozemky evidovány jako lesní. Skutečnosti, které uvádí žalobkyně jako dříve neznámé skutečnosti, které nemohla uplatnit během správního řízení, nepředstavují „dříve neznámé skutečnosti“, zvláště pak u dopisu Pozemkovému fondu ČR ze dne 9. 2. 2006, který byl adresován žalobkyni. Tedy žalobkyně byla s dopisem seznámena dříve, než je uvedeno v žádosti ze dne 12. 7. 2020. Z tohoto dopisu též vyplývá, že žalobkyně už v roce 2006 zajišťovala potřebné dokumenty pro správní řízení, ve kterém požadovala změnu využití příslušných pozemků z lesních na zemědělsky obhospodařované. Skutečnost, že se stále jedná o lesní pozemky, je zřejmá též z aktuální evidence v katastru nemovitostí.
14. Žalobkyně též namítala, že se historicky jedná o zemědělské pozemky. K tomu ministr uvedl, že z historických map (veřejně dostupný prohlížeč na www.ags.cuzk.cz/archiv) nebo z geometrického plánu z roku 1985, který předložila žalobkyně, vyplývá, že tomu tak není. Ze státních map vyplývá, že předmětná plocha byla evidována jako lesní plocha (mapy z roku 1984, 1987, 1990 a 1994). Z předloženého geometrického plánu z roku 1985 a z výkazu výměr evidence nemovitostí pak vyplývá, že u pozemku parc. č. X, k. ú. M., je dosavadní stav uveden jako lesní pozemek. Též z lesního hospodářského celku schváleného na rok 2012 až 2023 (veřejně dostupný na <http://geoportal.uhul.cz>) vyplývá, že předmětné pozemky jsou zařazeny mezi lesní pozemky jako bezlesí.
15. Ministr dále uvedl, že z předmětného spisu je zřejmé, že žalobkyně požaduje změnu využití předmětných pozemků i v jiných správních řízeních (žádost Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 5. 2018, č. j. MHMP 800628/2018, žádost o potvrzení či změnu závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí, ze dne 28. 11. 2018, č. j. MHMP1939114/2018, která byla vydána pro účely rozhodnutí o změně využití území na pozemcích parc. č. X a par. č. X, k. ú. M.).
16. V podrobnostech pak ministr závěrem odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které považoval za věcně správné a vydané v souladu s právními předpisy.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

18. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
19. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
20. Dle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
21. Úvodem zdejší soud připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
22. Podstatu projednávané věci lze shrnout tak, že mezi žalobkyní a žalovaným je spor o tom, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení o přestupku žalobkyně. Žalobkyně měla v daném případě za to, že je dán důvod pro povolení obnovení řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť na základě předložených podkladů doložila, že pozemky, na kterých měl být předmětný přestupek spáchán, nebyly lesními pozemky, a proto ani nemohlo dojít ke spáchání přestupku za ohrožení životního prostředí v lesích. Soud považuje na tomto místě za nutné zdůraznit, že mezi stranami je nesporné, že v době spáchání přestupku byly předmětné pozemky v evidenci katastru nemovitostí evidovány jako lesní, resp. jako pozemky určené k plnění funkce lesa. Žalobkyně však tvrdí, že evidence v katastru je chybná.
23. Soud nejprve považuje za vhodné předeslat smysl a účel institutu obnovy řízení jakožto opravného prostředku dle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu. Jedná se o mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, kterým se ve výjimečných případech umožní za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi správní orgán zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení, a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí, či nikoli. Až po případném povolení obnovy, tedy ve druhé fázi se následně řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014 - 44).
24. V daném případě je předmětem přezkumu toliko řízení o povolení obnovy, soud se tedy může zabývat jedine otázkou, zda správní orgány správně posoudily (ne)splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Při posuzování případu je třeba mít též na paměti, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení tíží primárně žadatele, v daném případě tedy žalobkyni.

25. Základem důvodu pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je existence tzv. dříve neznámých skutečností (novot) a jejich nezaviněné neuplatnění. Dříve neznámými (novými) skutečnostmi nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět taková skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala, ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou, atp.). Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se tak nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení (řízení o rozkladu), pokud se uskutečnilo, jestliže v té době mu byla již skutečnost známa, popř. byla uplatnitelná, nebo se o ní dozvěděl v okamžiku, kdy mohl ještě odvolání (rozklad) podat (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 414 - 416).
26. Žalobkyně na různých místech žaloby vznesla celou řadu dílčích námitek nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, které jsou však v některých případech zároveň provázány s námitkami nezákonnosti, proto soud na tomto místě odkazuje i na následující vypořádání jednotlivých žalobních bodů. Souhrnně však soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí (popř. jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí) trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, se kterým tvoří jeden celek, lze bez obtíží seznat, jaké důvody správní orgány vedly k zamítnutí návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení. Nelze přitom ani tvrdit, že se správní orgány žalobkyní předloženými podklady nezabývaly. Byť ministr v napadeném rozhodnutí výslovně nereagoval na každé dílčí tvrzení obsažené v rozkladu, z odůvodnění jeho rozhodnutí je přesto zjevné, proč neměl argumentaci žalobkyně za důvodnou. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28). Ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k rozhodnutí prvostupňovému městský soud nepřezkoumatelnost v tom smyslu, jak ji definuje citovaná judikatura, neshledal.
27. Soud tedy přistoupil k vypořádání dalších žalobních bodů. V první řadě lze přitakat žalobkyni, že pro posouzení, zda se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa, nelze vycházet jen z evidovaného druhu pozemků v katastru nemovitostí. Z ustálené judikatury správních soudů totiž plyne (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 9 As 246/2016 - 46, či ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008 - 44), že při posouzení, zda konkrétní pozemek je či není lesním pozemkem, resp. pozemkem určeným k plnění funkce lesa, nemůže správní orgán vycházet pouze z administrativního stavu (konkrétně z evidence v katastru nemovitostí), naopak se musí zabývat faktickou povahou předmětného pozemku (to však neznamená *a priori* právní bezvýznamnost dosavadního zařazení předmětného pozemku do kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016 - 61). Nelze též přehlížet, že údaj o druhu pozemku není závazným údajem katastru (§ 51 zákona

č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí). V tomto směru je tedy argumentace ministra v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřesná, nicméně dle přesvědčení soudu závěr správních orgánů ohledně nesplnění podmínek pro obnovu řízení i přesto obстоjí (viz dále).

28. Pokud žalobkyně namítala, že se ministr nevypořádal s námitkou absence historických map ve spisu, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministr považoval odkaz na webové stránky za dostatečný, neboť na něj sám odkazoval s poznámkou, že se jedná o veřejně dostupný zdroj. Žalobkyni lze nicméně přitakat, že správní spis musí zpravidla obsahovat veškeré podklady rozhodnutí včetně odkazů na webové stránky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 10 As 22/2020 - 47). V daném případě však nezpůsobuje nezaložení historických map (navíc ze správního spisu vyplývá, že dvě mapy žalobkyně od žalovaného obdržela) nezákonnost či nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, jak tvrdí žalobkyně. Ačkoliv se totiž správní orgány zabývaly rovněž tím, zda byly formálně předmětné pozemky lesními a na podporu tohoto závěru k tomu odkazovaly na evidence a i na některé historické mapy, soud v projednávané věci považuje za podstatné, že ze správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány zamítly žádost žalobkyně v první řadě z důvodu, že skutečnosti, na které žalobkyně odkazovala, nepředstavují dříve neznámé skutečnosti, které žalobkyně nemohla uplatnit jakožto účastník pravomocně skončeného správního řízení (§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu). Z uvedeného důvodu pak ani výslovné nevypořádání se s printscreenem mapy (z rozkladu není přitom ani patrné, z jakého roku mapa pochází) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tomto místě soud též odkazuje na výše uvedené odůvodnění tohoto rozsudku, kde konstatoval, že nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí neshledal.
29. Soud připomíná, že v posuzovaném případě žalobkyně jako důvod, pro který by měla být nařízena obnova přestupkového řízení, uváděla, že pozemky par. č. X a X v k. ú. M., tj. pozemky, na kterých byl přestupek spáchán, nebyly lesními pozemky, a proto se žalobkyně nemohla dopustit spáchání předmětného přestupku. Ve sdělení Pozemkového fondu České republiky ze dne 9. 2. 2006, jehož adresátem byla též žalobkyně, je uvedeno, že „[p]ozemkový fond ČR nemá námitek proti změně druhu pozemku p. č. dle PK X v k. ú. M. (dle GP č. 2179-197/2004 nově p. č. dle KN X v k. ú. M.) z lesního pozemku na trvalý travnatý porost“. A dále: „Pozemek p. č. dle PK X v k. ú. M. byl historicky v pozemkové knize veden jako role, popř. louka a nikdy se nejednalo o pozemek patřící do lesního půdního fondu, ani se nejednalo a v současné době nejedná o pozemek určený k plnění funkce lesa.“ V této souvislosti správní orgány zdůraznily, že z uvedeného sdělení (které žalobkyni bylo známo již dříve, neboť byla jeho adresátem) plyne, že žalobkyně již v roce 2006 zajišťovala potřebné dokumenty pro správní řízení, ve kterém požadovala změnu využití příslušných pozemků z lesních na zemědělsky obhospodařované. Pokud navíc správní orgány dále bez dalšího poukázaly na to, že jim je známo, že žalobkyně v současné době požaduje změnu využití předmětných pozemků i v jiných správních řízeních, neshledává na tom městský soud nic nepřezkoumatelného či nezákonného. Uvedenou skutečnost správní orgány žalobkyni k tíži nepřičítaly a ani z ní nedovožovaly žalobkyni uváděné závěry.
30. Žalobkyně v podané žalobě nijak nepopírala (k tomu viz zejména bod E žaloby) závěr správních orgánů, že již v roce 2006 zajišťovala podklady pro změnu využití pozemků z lesních na zemědělsky obhospodařované, ani nepopřela, že jí bylo předmětné sdělení ze dne 9. 2. 2006 známo již v roce 2006, neboť byla adresátem uvedeného sdělení. Soud

zdůrazňuje, že ust. § 100 odst. 2 správního řádu stanoví, že „[o]bnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.“ Žalobkyně nepochybně mohla tvrdit, že se nejedná o lesní pozemky, resp. o pozemky určené k plnění funkce lesa (tj. nyní tvrzený důvod obnovy) v rámci odvolacího řízení uplatnit, avšak tak neučinila. Soud nepřehlédl, že v prvostupňovém rozhodnutí o přestupku (viz str. 2 rozhodnutí ze dne 7. 8. 2017 založeného ve správním spisu) správní orgán odkázal na příslušné evidence a bez jakýchkoliv pochybností konstatoval, že se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa. Proti tomuto závěru však žalobkyně v odvolacím řízení nikterak nebrojila. Naopak v rámci svého odvolání uváděla, že „[p]ozemek byl a je dále využitelný jako lesní, účastník plánuje zalesnění, s první etapu zalesňování započal“ (viz doplnění odvolání žalobkyně ze dne 3. 7. 2017 založené ve správním spise). Soud přitom zdůrazňuje, že jak uvedl výše, lesní zákon vymezuje pozemky určené k plnění funkcí lesa materiálně. Faktický stav pozemků byl žalobkyni v řízení o přestupku nepochybně znám, přesto žalobkyně ani v odvolacím řízení netvrdila, že evidence katastru nemovitostí neodpovídá skutečnému stavu pozemků.

31. Pokud tedy žalobkyně mohla důvod obnovy uplatnit již v odvolacím řízení a neučinila tak, nebyla splněna jedna z podmínek pro obnovu řízení, tedy podmínka stanovená v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (k tomu srov. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, str. 866). Na uvedeném závěru nic nemůže změnit ani žalobkyní akcentovaný geometrický plán z roku 1985 či srovnávací sestavení parcel ze dne 8. 10. 2003, které mají podporovat tvrzení žalobkyně, že se nejednalo o lesní pozemky. I kdyby totiž žalobkyně získala uvedené dokumenty až po pravomocném skončení řízení o přestupku, nic to v projednávaném případě nemění na tom, že důvod, pro který nyní obnovu řízení požaduje, mohla žalobkyně nepochybně v rámci odvolacího řízení uplatnit, avšak tak neučinila. Za dané situace tak nemohou být důvodné ani žalobní body ohledně chybného čtení geometrického plánu (bod G žaloby) a povědomosti žalobkyně o těchto dokumentech (bod E).
32. Závěr správních orgánů o nesplnění podmínek pro obnovu řízení o přestupku žalobkyně tak podle přesvědčení soudu obstál. Na tomto místě považuje soud za nezbytné podotknout, že z podané žádosti o obnovu řízení je zjevné, že žalobkyně zejména polemizuje s katastrálním úřadem a jeho rozhodnutím z roku 2010, s nímž je nespokojena, a namítá, že oprava chyby v údajích katastru nemovitostí byla katastrálním úřadem provedena nesprávně. K tomu soud zdůrazňuje, že tehdy platná a účinná právní úprava stanovila, že v případě, že vlastník nemovitosti nebo jiný oprávněný s provedenou opravou nesouhlasil, mohl ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení oznámení vyslovit s provedenou opravou svůj nesouhlas; následně musel katastrální úřad vydat rozhodnutí ve věci, proti kterému bylo možné podat odvolání [viz § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon)].
33. Nad rámec uvedeného soud dále konstatuje, že nepřehlédl, že žalobkyně v podané žalobě uvádí (viz bod 15 žaloby), že oprava chyby v údajích katastru nemovitostí byla katastrálním úřadem v roce 2010 provedena na základě rozhodnutí z roku 1985, jehož přílohou byl právě i geometrický plán z roku 1985, který žalobkyně předložila správním orgánům jako dříve neznámý důkaz, a z něhož dovozovala, že se o lesní pozemky nejedná. Přitom však žalobkyně netvrdí, že by jí rozhodnutí katastrálního úřadu z roku 2010 jako vlastníkově předmětných pozemků dříve známo nebylo. Žalobkyně si tedy existence rozhodnutí z roku 1985 a jeho přílohy musela být (resp. přinejmenším měla být) vědoma již

na základě provedené opravy katastrálním úřadem. Soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že pojem „dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy“, tak jak je má na mysli § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti či důkazy, které účastník řízení znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, sp. zn. 8 As 18/2010, též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, sp. zn. 1 As 213/2020, či ze dne 16. 10. 2020, sp. zn. 5 As 117/2020).

Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

